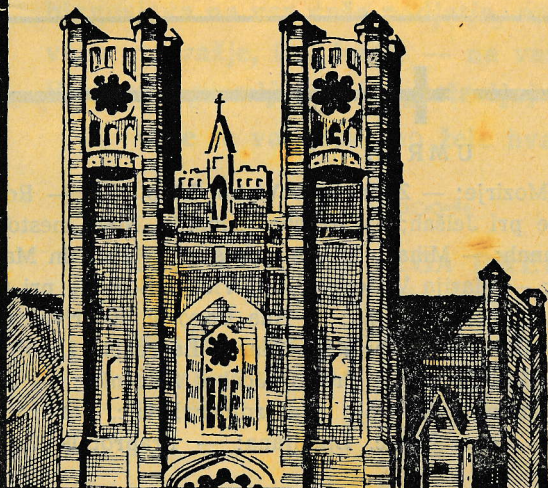

78. šte.
*Salezijanski
Vestnik*

„Pomagajte otrokom,
bolnikom, starčkom in re-
vežem, pa vas bo blago-
slavljaj Bog in spoštovali
ljudje.“

Bl. Janez Bosko.

*S prilogo
„VELIKA OBLJUBA“*

Poštnina plačana v gotovini

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

VSEBINA : Blagi sodrudniki in predobre sodrudnice! — Vezilo vrhovnega predstojnika za leto 1933 — Pismo vrhovnega predstojnika blagim sodrudnikom in dobrim sodrudnicam — Don Bosko in poklici — Naši junaki. Misijonski duh Andreja Beltramija — Rajši pri don Bosku — Sličica iz don Boskovega življenja — Salezijanci in izseljenci — Salezijanci - čuvarji Kalistovih katakomb v Rimu — IZ NAŠIH MISIJONOV: Salezijanski misijoni (njih zgodovina) — Kako v Asamu izganjajo duhove — Oteta iz hijeninega žrela — PO SALEZIJANSKEM SVETU: Odhod misijonarjev - Misijonski dan pri salezijancih v Lijonu - Rene Bazin, salezijanski sodrudnik - Obiski pri Mariji Pomočnici v Turinu - Koliko nas je? - V Južni Ameriki — Iz naših zavodov: Veržej — MILOSTI MARIJE POMOČNICE.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sveto obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V februarju: 1. 3, 8 — 2. 5, 4 — 3. 9, 12 — 4. 8, 19 — 5. 3, 11 — 6. 1, 24 — 7. 2, 13 — 8. 1, 28 — 9. 8, 20 — 10. 7, 17 — 11. 9, 25 — 12. 6, 9 — 13. 2, 23 — 14. 5, 7 — 15. 9, 18 — 16. 3, 22 — 17. 4, 27 — 18. 2, 15 — 19. 5, 3 — 20. 3, 1 — 21. 8, 12 — 22. 5, 26 — 23. 1, 21 — 24. 6, 2 — 25. 5, 10 — 26. 1, 14 — 27. 9, 16 — 28. 5, 7 — 29. 9, 5 — 30. 2, 6 — 31. 8, 14.

V marcu: 1. 2, 8 — 2. 5, 6 — 3. 4, 10 — 4. 9, 7 — 5. 1, 6 — 6. 3, 5 — 7. 2, 9 — 8. 3, 1 — 9. 4, 3 — 10. 8, 2 — 11. 7, 4 — 12. 9, 20 — 13. 4, 11 — 14. 1, 17 — 15. 6, 13 — 16. 3, 19 — 17. 5, 15 — 18. 2, 18 — 19. 7, 14 — 20. 1, 12 — 21. 9, 16 — 22. 8, 25 — 23. 3, 30 — 24. 6, 21 — 25. 9, 28 — 26. 2, 22 — 27. 4, 24 — 28. 7, 23 — 29. 1, 26 — 30. 5, 29 — 31. 2, 31.

Nove častivke:

2. 17, 9 — Kati Fink, Ljubljana; — Ljudmila Mal, Ljubljana; — Anžič Marija, Bizovik; — Terezija Gomboši, Maribor; — Štingler Marija; — Pecháček Marija; — Hanousek Ivana, Planina pri Rakeku.

UMRLI:

Šumeničnik Franc, Šmihel, p. Mozirje; — Zabukovec Vinko, Ljubljana; — Romih Cecilija, Sv. Tomaž, p. Šmarje pri Jelšah; — Stravbar Amalija, Novo mesto; — Škrjanc Neža, Loče pri Poljčanah; — Mihael Hrastnik, Laško; — Ivan in Marija Brinovec, Kokarje, p. Mozirje; — Marija Vodopivec, Št. Vid, p. Begunje pri Cerknici; — Skok Jozefa, Nova cerkev, p. Vojnik; — Ana Bogovič, Koprivnica; — Janez Starec, Prigorica, p. Dol. vas pri Ribnici; — Marija Lavrenčič, Ljubljana, Hiralnica; — Franč. Jernejčič, Ljubljana; — Prezelj Joško, Železniki; — Rodé Terezija, Nožice; — Pocajt Antonija, Šoštanj; — Kardinar Franc, Banovci; — Panada Janez, Višnja gora; — Povše Franc, Ljubljana; — Praprotnik Otilija, Kandija, Novomesto.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!
(300 dni odpustka).

*

* * *

SALEZIJSKI VESTNIK

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

1933

LETO XXIX. JANUAR - FEBRUAR

ŠTEV. 1-2

Blagi sotrudniki in predobre sotrudnice!

Ob zaključku starega leta se z vso hvaležnostjo spominjamo, koliko ste nam v preteklem letu dobrega storili. Prosimo predobrega Boga, naj bodo vsa vaša dobra dela zapisana v knjigi življenja!

Naj vam bo povrnjeno vsako dobro delo in vsa naklonjenost do don Boskovich sinov, ki skušajo z vašo pomočjo voditi mladino k Bogu in delati za naš mili slovenski narod ter širiti čast Marije Pomočnice in don Boska.

Naj vam ta dva izprosita bogato plačilo pri Bogu! Želimo vam torej ob porajajočem se novem letu obilo blagoslova na vsa vaša podjetja, na vaše družine, na vaše najdražje, kar imate — na vašo deco!

Bog vas spremljaj in blagoslavljalj v novem letu!

Vse to vam iskreno žele hvaležni vam

salezijanci.

...○○...

VEZILO VRHOVNEGA PREDSTOJNIKA za leto 1933

Misli dobro - in vedno - o vseh

Govori dobro - in vedno - o vseh

Stori dobro - in vedno - vsem

Pismo vrhovnega predstojnika blagim sotrudnikom in dobrim sotrudnicam

V uvodu svojega pisma izraža vrhovni predstojnik zahvalo za sočutje ob smrti dobrega očeta, prejšnjega glavnega predstojnika Filipa Rinaldija, ki nas je tako nenadoma zapustil. Novi predstojnik prevzema na rame težki križ, ki mu ga je zadela božja volja in soglasna želja sobratov. „V bridkih urah“, pravi on, „po izgubi predragega očeta, nas je tolažil sam Kristusov namestnik. Izrazil pa je tudi svojo veliko zadovoljnost, ko so salezijanci pokazali ob volitvi novega glavnega predstojnika tako edinost, kakršne bi ne bil pričakoval.

Blagoslovil je vsa naša podjetja in nova dela, dovršena v preteklem letu. Blagoslavlja pa tudi vse naše plemenite namene, ki jih želimo prihodnje leto z božjo pomočjo izvršiti. Blagoslavlja vse sotrudnike in sotrudnice, ki so nam pomagale pri bogoljubnem delu.

KAJ SE JE V TEM LETU STORILO.

Tudi v pravkar preteklem letu, ko se pozna po svetu občutna kriza, smo z vašo pomočjo marsikaj storili. Prav radi te krize se je pred par leti sklenilo, da se ne bodo odpirali za nekaj časa novi zavodi, da si tako drugi opomorejo. Toda gorečnost ni dala počivati, zato se je kljub sklepu marsikaj storilo v teh zadnjih letih. Zlasti se je poskrbelo za vzgojo našega naraščaja, kar je bilo vsekako potrebno. Zato smo odprli zavode po raznih krajih, tudi misijonskih, tako za novince, za klerike, modroslovná učilišča kakor bogoslovna semenišča. Tudi za oratorije smo imeli posebno skrb in smo pričeli z delom četudi velikokrat z žrtvami.

V Italiji smo odprli pet zavodov, na Francoskem štiri, v Jugoslaviji dva: pri Kápeli nad Radenci za naše bolne sobrate, v Zagrebu pa za mladi naraščaj in oratorij. — Na Poljskem pet zavodov, na Portugalskem en zavod, na Ogrskem en zavod, v Ameriki tri zavode, dva v Braziliji, enega v Kolumbiji. V Aziji: na Kitajskem tri zavode, na

Japonskem dva, šest v Indiji, v Sijamu (vzhodni Indiji) dva.

Tudi naše sestre, Hčere Marije Pomočnice, so napredovale. Te so se posvetile zlasti otroškim vrtcem, delovnim šolam, oratorijem za žensko mladino, sprejele so razne bolnice, sirotišča, in sicer največ v Italiji, pa tudi na Francoskem, Belgiji, Angleškem, v Avstriji, v Lincu, na Poljskem, na Bavarskem, celo v Albaniji v Skadru. V Afriki so se naselile v belgijskem Kongo. V Aziji so odprle kar dva zavoda za noviciját, enega v Indiji, drugega na Japonskem. V Ameriki so prevzele deset raznih zavodov.

Boga moramo zahvaliti, da nam je dal pomoč in tudi vas zahvaljujem za izdatno pomoč našemu delu, ker brez vas bi tudi tega ne mogli storiti. Sad, ki ga bo rodilo to dobro delo, nam bo vsem skupen in skupno bo tudi plačilo.

KAJ NAMERAVAMO V BODOČEM LETU.

Marsikaj bi radi storili v tem letu z vašo pomočjo, toda vsega, kar bi bilo treba, nam nikakor ni mogoče, samo na dvoje bi vas rad opozoril, in sicer

1). Ne morete si misliti, koliko lačnih sirot trka na vrata naših zavodov, da bi jim pomagali, ker nimajo ne jesti ne v kaj se obleči. Kako naj si pomagamo v teh težkih časih, ko največkrat ne vemo, kam bi se podali in od koga bi sprosili za te revne sirote, ki se človeku v srce smilijo.

Posebno je zadela kriza naše zavode, kjer na stotine uboge mladine vzdržujemo s samo miloščino. Toda tudi ta miloščina se je danes radi hudih razmer silno skrčila, tako, da res ne vemo, kako jih bomo preživeli. Zaupamo edino v božjo previdnost, pri kateri nikdar ni krize, da nam bo pomagala in navdihnila dobrosrčne sotrudnike in sotrudnice in nam pomagala rešiti iz bede to mladino, ki mnogokrat veliko obeta. Sam Bog blagoslavlja in obilo, kakor

le on zna, tiste, ki se sklonijo k siroti in ji pomagajo iz revščine.

2). Drugo, na kar bi vas rad opozoril, so naši zavodi, kjer se izobrazuje in oblikuje naše osebje, naš naraščaj.

Od vseh strani prihajajo tako pogosto kakor menda še nikoli, prošnje, naj odpremo nove zavode za ubogo, revno, nepreskrbljeno mladino.

Kako bi radi ustregli, ko bi le mogli, toda manjka nam posebno osebja in moramo na veliko svojo in njihovo žalost odkloniti, zavrtni gorečo prošnjo. Ne rečem, da nam ne prihajajo novi poklici, hvala Bogu, veliko jih imamo, toda naši blagi sodrudniki in drage sodrudnice si lahko mislijo, kako ogromnih stroškov zahtevajo taki zavodi, kjer šolamo naš mladi naraščaj, pa to ne traja eno leto ali dve, trpi po cela leta preden postane član sposoben za delovanje na našem salezijanskem polju.

Kaj mislite, da je malo vzdrževati vsako leto tisoč novicev in kakih pet tisoč takih, ki se pripravljajo, da vstopijo v našo družbo? Vseh skupaj je okoli deset tisoč, ki jih moramo leta in leta vzdrževati v vsakem oziru. Poskusimo pomnožiti ti števili z letnimi stroški približno s 5 tisoč dinarji za vsakega, kar je pa odločno premalo, in dobimo ogromno vsoto, ki jo moramo izdati za naraščaj, ker brez tega ne moremo naprej. Zneslo bo vsaj 5 milijonov dinarjev samo za naraščaj, pa to je še malo; kje pa je potem drugo, kje so drugi zavodi, ki jih moramo vzdrževati, ker tisoče in tisoče gojencev ne plača niti pare. Dragi sodrudniki, blage sodrudnice, ne maram reči, da obupujemo nad položajem, nikakor ne, ker bi se močno pregrešil proti naši in don Boskovi dobri Materi, ki skrbi za svoje otroke, proti naši Pomočnici. Ne, ne mislim tega, ampak hotel sem vam samo predstaviti, v kakšnem položaju se nahajamo in da vidite, da vaši prispevki ne gredo v nič, ampak jih obrnemo le dušam v prid. Saj vsakoletni mogočni razvoj zadostno priča o tem. Povedati sem le hotel v vašo tolažbo, kaj se more vse storiti in kaj se stori z vašo pomočjo.

Vem, da imate dobro sree, zato boste prašali, kako naj pomagata pri tem delu? Dovolite, da vam dam par nasvetov.

1) Poznate morda kako osebo, ki bi bila pripravljena zapustiti svoje imetje v ta namen, da se ustanovi kak zavod. Poslušajte, kaj pravi don Bosko: „Ni mogoče bolje obrniti denarja kakor za vzgojo duhovnikov, ki bodo širili ljubezen in kraljestvo Kristusovo na zemlji. Ali je sploh kaj bolj vzvišenega na svetu? Bog bo na tisti kraj, kjer bo stal tak zavod, izlival svoj blagoslov, zlasti pa še na tiste, ki so k temu pripomogli z besedo ali z dejanjem. Tak zavod bo lahko nosil tudi ime svojega ustanovitelja ali kakor bo dobrotnik zaželel.

2) Drugo sredstvo je, da se ustanovijo misijonski skladi, ki imajo namen, s prispevki vzgajati duhovnike misijonarje, da bodo mogli iti prižigat luč evangelija našim nesrečnim bratom v daljne kraje. Ti duhovniki — misijonarji bodo delovali z vašo pomočjo in bodo z vami delili tudi zasluženje.

3) Vsak pa bo mogel doprinesiti kaj, tudi malenkost za naše revne sirote po naših zavodih. Bog bo videl vašo velikodušnost in bo velikodušno poplačal s svojim blagoslovom pri podjetjih.

Premišljeval sem včasih in si mislil: ko bi vsak sodrudnik, vsaka sodrudnica mogla spraviti skupaj na leto enega kovača, kako drugače bi se oddahnili in koliko dobrega bi mogli storiti. Ne rečem, da takih doslej ni bilo, o, bili so in so sklenili in sklenile tudi v bodoče pomagati! Bog jim obilo povrni! Meni pa bosta sodrudnik ali sodrudnica olajšala težko breme, ki mi ga je naložila božja previdnost, ker mi je dolžnost skrbeti za napredek naše družbe, h kateri tudi vi in ve spadate.

ZAKLJUČEK.

Don Bosko vas je na smrtni postelji tudi zame prosil, ko je dejal: „Če ste mene podpirali, podpirale tako velikodušno, prosim vas, podpirajte po moji smrti tudi moje naslednike, ko vas bodo prosili.“ — V tem imenu vas torej prosim, podpirajte me, podpirajte naše ustanove. Kadar naši potrkaajo na

vrata, jim ne zaklepajte, ampak veliko-dušno jim pomagajte kakor morete.

Ob neki drugi priliki je don Bosko takole pisal svojim sotrudnikom: „Povedal sem vam, kaj se pravi podpirati don Boska; to se pravi pobirati s prašnih cest zapuščeno mladino, vzgajati jo v poštene državljanje, zavedne katoličane, vzgajati učitelje, ki bodo šli med narod in bodo širili dobro kakor so se naučili; pripravljati misijonarje, ki gredo v daljne kraje iskat izgubljenih duš...“

Bog vam bo vsem vse povrnil. Ako ste duhovniki, vam bo dal uspehov v vašem dušnem pastirstvu, če ste očetje, matere, vam bo pomagal pri vzgoji vaše mladine. Blagoslavljal vas bo v vaših materijalnih podjetjih, v duhovnem napredku, zlasti pa vam bo v tolažbo

na smrtno uro, ker si boste v svesti, da ste si nakopičili dobrih del pri Bogu, ki niso pozabljena in čigar plačilo bo trajalo vso večnost.“

H koncu je don Bosko še tole dodal: „Bodite prepričani, da vsako jutro naši gojenci in naši sobratje molijo za vse in tudi jaz se vas vedno spominjam pri sveti maši, naj vam Bog dodeli vseh darov, ki jih potrebujete od Njega, zlasti pa še duhovnih, da se srečni snidemo pri naši Pomočnici. Molite tudi vi zame!...“ Tako je pisal don Bosko 2. januarja 1883. leta. Tako prosi danes petdeset let po njegovi smrti, njegov četrti naslednik

vaš vdani vam

PETER RIKALDONE.

Turin, 1. januarja, 1933.

Don Bosko in poklici

Znano nam je menda že, kako je don Bosko gojil duhovske poklice, pa naj potrdimo to tudi z besedami samega svetega Očeta. Sveti Oče papež Pij XI. je 17. julija preteklega leta sprejel v avdienco semeniščnike višjega in nižjega rimskega semenišča ter njih voditelje. Vatikanski list Osservatore Romano takole piše:

Papež Pij XI. je dal razdeliti po svojem kardinalu majhne svetinje, ki so imele na eni strani papežovo podobo, ki bo gojencem mila kakor je mila očetova podoba, na drugi pa — don Boskovo podobo. — „Don Bosko je znal voditi mladino k vzvišenemu poklicu kakor malokdo. Tudi vi ste še mladi, tudi vi ste stopili na vzvišeno pot prelepega poklica. Naj bo vaš zaščitnik don Bosko. Ta je bil zares pravi mojster in je še danes, pa še posebno danes po svojih številnih ustanovah, ki imajo namen, vzgojiti čimveč duhovnikov za katoliško Cerkev. On naj vam bo tudi vzor, da se pripravljate na sveti poklic kakor se je on pripravljal.“

Sedanji sveti Oče je imel čast in srečo, da je don Boska opazoval bolj od blizu, morda je marsikaj videl, česar tudi njegovi najbližji sinovi niso opazili.

„Vse njegovo življenje“, nadaljuje sveti Oče, „je bilo ena sama dolga žrtev, posebno še tedaj, ko se je s tako muko in težavo pehal skozi zapreke, da je dosegel svoj cilj. Ko je pa bil že duhovnik, mu je

prihajalo od vseh strani nešteto vprašanj, ki je vse sam reševal. Koliko pa je premolil, koliko se je nadelal po dnevu in po noči! Pa to še ni vse. Kdo ga je opazoval, kako se je bogatil v znanju duhovniških ved? Koliko načrtov je snoval na znanstvenem polju! Nam, je dejal sveti Oče, je zaupal, česar menda nikomur drugemu ni; da je namreč imel lep načrt, ko je hotel spisati obširno cerkveno zgodovino, toda Bog ga je klical na drugo polje, na drugo pot, je dejal sam, ker da morda ni bil za znanstveno delo zadosti pripravljen, morda ni bil zadosti nadarjen in ni imel dobrega spomina... tako je menil in ponižno mislil don Bosko o sebi, dočim vemo, da je imel prav v visoki meri vse te lastnosti. — Posvetil pa se je rajši na božji poziv delu ljubezni. Tu je porabil vso svojo vedo in znanost, vse mu je prav prišlo. Odtod nam je tudi pojasnjeno, kje je on dobil toliko časa, da je napisal toliko koristnih knjig zlasti za mladino. Niso bile pisane znanstveno, ampak preprosto, da bi bile za vse in se čimbolj razširile.“

Tako je iz prepričanja govoril Kristusov namestnik, ko je semeniščnikom izročal svetinjo, da imajo pred očmi velikega apostola in delavca in svetega duhovnika.

To so bile besede, ki nekaj zaležejo, saj jih je izrekel sam Kristusov namestnik.

V očeh teh semeniščnikov je sveti Oče visoko dvignil don Boskov ugled.

Naši junaki

Misijonski duh Andreja Beltramija

Slavni francoski pridigar Lakordèr je v svojih mladostnih dneh živo hrepenel po daljnih krajih Amerike, da se žrtvuje za zveličanje duš. To junaštvo je značilno za velike duše, za svetniške duše, ki teže po najvišji popolnosti.

Med te izbrane duše je spadal tudi naš Andrej Beltrami, čigar življenje je bilo kratko, pa zato toliko bolj delavno in misijonsko. Sicer nikdar ni stopil na poganška tla, pa je bil vendar apostol. Misijonski poklic je bil tako vzvišen, da je v ta namen žrtvoval svojo sedemletno mučno bolezen. Njegova bolniška postelja se je spremenila v oltar, odkoder je šla neprestana žrtev pred Jezusa Kristusa, da bi se njegovo kraljestvo čimprej razširilo med pagani.

Poklic

Leta 1884. je z don Boskom prišel v zavod Lanco, kjer so se mladeniči pripravljali na duhovniški poklic. Ob tej priliki je mons. Kaljera imel nagovor na te mlade fante in jim je pripovedoval, koliko polja je še treba obdelati v misijonih in kako manjka delavcev. Navduševal jih je za to bogoljubno delo. Ta nagovor ni bil brez uspeha in če že Beltrami ni postal misijonar, je pa postal apostol in svetnik.

Andreja so besede novoimenovanega škofa Kaljera tako prevzele, da je želel z vso dušo postati duhovnik-salezijanec ter iti kot apostol v daljne kraje. Morda postane celo mučenec tam doli v Pattagoniji. Odslej se je navduševal za ta poklic in še druge je k temu bodril. L. 1893. prejme iz rok apostola Patagonije mons. Kaljera mašniško posvečenje v don Boskovi kapelici.

Misijonski duh

Zdaj se je nadejal, da se mu je pot v misijone odprla, da gre v „prostovoljno prognanstvo“. Bog pa je drugače odredil. Poslal mu je bolezen, ki mu je za vselej zaprla pot v misijone, toda imel je priliko in jo skrbno porabil, da se je daroval v svoji bolezni za misijone. Ko mu ponoči spanec ni maral zatisniti oči, je sedel k mizici in pisal dela, iz katerih veje sveži misijonski duh, hrepenenje po misijonih, po nesrečnih dušah, ki še ne poznajo Kristusovega evangelija.

Tako na primer v delu o Napoleonu primerja tega velikega osvojevalca narodov z misijonarjem, ki je edini pravi osvov-

jevalec ljudi, ker si njihove duše osvaja. Te duše pa bodo za vedno v srečnem kraljestvu, ki ga ne bo konca. V duhu gleda veliko zmagoslavje Kristusove Cerkve in s psalmistom vabi vse narode, naj pridejo, da spremijo kralja kraljev h končni zmagi... „Vstanite narodi, vstanite iz temin in se obrnite k soncu resnice, ki vzhaja nad vašim obzorjem, da vas razsvetli. Pražnje se oblecite, oljčnih vejic in palm nalomite in pojdite nasproti tistim, ki prihajajo k vam v imenu Gospodovem, da vam prineso luči, življenja, vere in napredka.“

Molitev in trpljenje

Tako je na zunaj kazal svojo veliko gorečnost za misijone in je srčno hrepenel tudi izvesti, kar je sklenil. Toda kako ga je potrlo, ko je v cvetu let — v dvajsetem letu življenja — uvidel, da mu neizprosni črv spodjeda mlada leta! Odpovedati se je moral za vselej svojemu srčnemu hrepenenju. Blagroval je tiste, ki jim je bilo dano, da so šli v daljno Patagonijo iskat duš, pridobivat jih za Kristusa, on pa je moral ostati doma — bolan.

Po tej prvi potrtosti pa je prišel k sebi in se spomnil, da je še en apostolat, ki ga Bog navadno prihrani le izbranim dušam: apostolat molitve in trpljenja. Andrej tega novega poslanstva ni zavrnil. Oklenil se je križa, da na njem daruje v popolno žrtev svoje mlado življenje, svoje delo in svoje trpljenje, svojo molitev za rešenje vsega sveta, za misijone in misijonarje. Pred Jezusom v tabernaklju je izlival svoja čustva in goreče molil za ves svet. Še danes nas prevzame, ko se spomnimo njegove srčne želje in hrepenenja, ki ga je zapisal z lastno krvjo in ga nosil na prsih ter želel, da bi se ob vsakem tripju njegovega srca ponovila ta molitev. Takole je zapisal:

„Presladko Srce, jaz se darujem kot žrtev za Angleško, Nemčijo, Rusijo, za vzhodno cerkev, za Turčijo, za Ameriko, za Afriko, Kitajsko, Japonsko, za Indijo, za narode na Velikem oceanu, na severnem in na južnem tečaju. O Gospod, sprejmi me kot žrtev za misijonarje! Presladko Srce Jezusovo, ljubezen, katero si mi Ti dalo za duše, je močnejše ko smrt in peklo.“

V tem hrepenenju in v tej želji, da vsi narodi pridejo h Kristusu, je žrtev polagoma dogorevala. Rad bi bil postal muče-

nec za duše, le o tem je sanjal. Pa mučeništvo je prišlo, čeprav ne naenkrat, ampak v dolgi in mučni bolezni, ki mu je zasluge še povečevalo, saj je trpel tja do 30. decembra 1897. leta. Tisto jutro je mučenec dotrpel.

Samo tri mesece prej, na isti dan — 30. septembra je v Karmelu v Lizjè umirala mlada, Mala Cvetka, Terezika od Deteta Jezusa. Komaj 24 let je imela, pa se je povzpela tja do vrhuncev svetosti. Vsa

njena skrivnost je bila v tem, da se je izživljala v hrepenenju po misijonskem apostolstvu, ki ga je doživljala z neugasno žejo po ljubezni in trpljenju.

Življenska naloga naj nam bo apostolstvo ljubezni in trpljenja za duše, za misijone, za narode, ki naj bi jih misijonarji privedli h Kristusu, k luči njegovega evangelija. — Z neprestano molitvijo, s trpljenjem bomo najbolj uspešno sodelovali z misijonarji.

Rajši pri don Bosku

Neka bogata gospa v Turinu je prosila don Boska, naj poišče kakega dečka, ki je ubog in ki bi njegovi starši bili pripravljeno odstopiti ga, da ga ona posinovi ter mu prepusti vse svoje imetje. Don Bosko ji je obljubil in med svojimi gojenci izbral neko siroto! Takega dečka je poiskal, ki bi ga nenadna sreča ne prevzela. Poklical ga je in odšla sta v prelepo palačo k dobri gospej. Dečku seveda ni nič povedal, za kaj pravzaprav gre.

Tisti večer so pripravili prav dobro večerjo, za dečka je bila ta večerja cela pojedina. Dečko se je preprosto pa tako prikupljivo vedel, da se je gospa čudila lepemu obnašanju.

Po večerji se je med povabljenimi razpletel pogovor o marsičem. Deček je kar nepremično sedel poleg don Boska in se skoro ozreti nikamor ni upal. Don Bosko se je bal, da bi gospodje napak ne tolmачili tega njegovega obnašanja, češ, da je neotesan, zato mu je brž zastavil vprašanje iz narodne zgodovine, o čemer se je pravkar govorilo. Dečko, četudi nepraprav-

ljen, gladko odgovori na vprašanje, da so se gospodje začudili. Brž so ga obstopili, prašali so ga, kako mu je ime, kako se piše, odkod je in drugo... Gospej je srce kar poigravalo in je dejala sama pri sebi: „Prav tale bo za me, pa nihče drugi.“ — Gostje so se kmalu razšli, ostali so samo don Bosko, gospa in oni deček. Tedaj mu pa don Bosko de: „No, sinko, ali bi ti bilo všeč, če bi ti kar tukajle ostal?“

„Zakaj?“

„Gospod boš...“

„Ne razumem vas“, don Bosko.

Don Bosko mu je pojasnil velikodušno gospejino namero in da želi odgovora od njega.

„Pa ali potem ne bom mogel postati duhovnik?“ pripomni dečko.

„Seveda ne“, reče gospa.

„O, potem pa ne maram ostati, rajši ostanem ubog, duhovnik pa le hočem biti.“

In duhovnik je tudi postal. Še zdaj deluje na don Boskovi njivi — srečen, srečnejši kot pa bi bil bogat gospod v prešerni palači.

Sličica iz don Boskovega življenja

Le zlepa

Prvo, kar je vsakdo lahko opazil, ko je prišel z don Boskom v stik, je bila njegova potrpežljivost in miloba. Znal se je zatajiti in mirno prenašati sitne in še tako nadležne ljudi. Taka približno je bila neka gospa, ki je bila sicer zelo usmiljena do revežev in tudi skušala je biti krepostna, toda prenesti ni mogla, da bi ji kdo oporekal.

Sklenila je poboljšati se in se iznebiti te svoje napake. Poiskala je nekje prav sitno ženšče. Hranila jo je, oblačila, po vrhu pa ji je še plačevala 3000 lir letno, zato, da ji je ta nagajala in jo dražila... Gospa ji je stregla, jo negovala kakor je

znala in mogla, pa je prišlo zelo pogostokrat — do prepirov. Hudobni ljudje so dejali, da je ženo zato najela, da bi se imela s kom kregati.

Ta gospa pride l. 1875. k don Bosku v obisk. Doma je bila navajena, da so ji sluge na stežaj odpirali vrata, tu pa je našla samo napol odprta in hotela je skozi v don Boskovo sobo. Nosila pa je po tedanji modi široko krilo, krinolino imenovano, ki so ga jeklena reberca razpenjala. Pograbila jo je njena vsakdanja jeza in gospa je hotela tudi s svojim širokim krilom skozi na pol odprta vrata, pa joj, prejoj, jeklena reberca so počila vsa namah in krilo je padlo skupaj in se obesilo

po njej. Gospa je zagnala tako laro, da je vse letelo skupaj. Rotila se je, da ne bo nikdar več prišla v ta zavod. Don Bosko je pristopil, pa ji je dejal: „Milostljiva, morate vedeti, da don Boskova vrata niso tako široka kakor vaša v lepi palači.“ Toda gospa ni marala poslušati nobenih razlogov, vpila je, kakor da so jo na meh drli. Pograbila je polomljena reberca in zaukazala, naj pride kočija prav pred zavodova vrata. Dvignila je zdaj dolgo krilo kakor je najbolje mogla, stopila v kočijo in se jezna vrnila domov. Drugi dan pride v zavod k don Bosku sobarica te gospe. Na vse načine se je skušala opravičiti, da je morala priti s tako vestjo, — namreč, da gospa ne bo nikdar več prestopila praga tega zavoda. „Ze prav, že prav“, je odvrnil don Bosko. Prej je na-

vadno šel vsak mesec obiskat to gospo, zdaj pa je sklenil, da pojde vsak teden. Ko je v drugo prišel, mu gospa brž zastavi vprašanje: „Kaj ste spet prišli?“ „No“, odvrne don Bosko, „če vi ne marate k meni, sem pa jaz k vam prišel, sicer, kako naj si pomagam s svojimi ubogimi dečki, ki revežem vsega manjka!“

Ta gospa je don Bosku vedno dala bogato miloščino. Zdaj se je nasmejala in je dejala, da bo v oratorij — še prišla.

Don Bosko pristavlja: „Mil, prijazen značaj je izmed vseh najlepši dar narave. Ako ga nismo prejeli že od narave, si moramo na vsak način prizadevati, da si ga pridobimo. Nemogoče to ni, le dobre volje je treba in poguma. Prijaznost in miloba v govorjenju, opominjajnu vsakega in vse pridobi.“

Salezijanci in izseljenci

Ko so salezijanci l. 1875. odšli v misijone v Patagonijo, niso mogli takoj k divjim narodom, morali so čakati ugodne prilike. Med tem pa so našli v Argentini precej svojih rojakov, ki so bili veliki duhovni reveži. V tujino so šli za kruhom in so ga našli, toda duhovnega kruha jim ni imel kdo lomiti. Zdaj so prišli don Boskovi sinovi in so se takoj zavzeli za te izseljence ter ostali pri njih, dokler ni prišla prilika, da gredo iskat še bolj izgubljenih duš divjakov. Vendar pa tudi teh izseljencev niso zapustili, ampak je toliko časa ostal duhovnik pri njih, dokler ni prišla pomoč iz domovine.

Izseljenci so bili don Boskovim sinovom hvaležni za njih skrb in se še zdaj, ko so se že za stalno naselili v svoji novi domovini, hvaležno spominjajo prejetih dobrot. — Tako so 16. oktobra lanskega leta, kakor vsako leto, zopet priromali v velikem številu v Rosario de Santa Fè. Možki so se nastanili v gostoljubnem salezijanskem zavodu, ženski svet pa v zavodu Hčera Marije Pomočnice. V te zavode pošiljajo tudi svoje sinove in hčere. Zdaj so se vsi sešli. Glavni namen pa je bila le božja pot k Mariji Pomočnici. V obširni kripti pod še ne dovršeno cerkvijo Marije Pomočnice je prostora za dva tisoč ljudi. V tej kripti so krasne orgle, meh pa na električni pogon. Kupili so jih izseljenci sami. — Od zgodnjega jutra tja do desete ure prihajajo in odhajajo od spovednic, sv. obhajila se dele skoro neprestano. Nato je slovesna

sveta maša, med sveto mašo pridiga v domačem jeziku. Po sveti maši kosilo v obeh zavodih. Med kosilom se vrste navdušene napitnice kot izraz vzajemnosti in bratske ljubezni. Tudi zabave ni manjkalo. Priradili so jo svojim staršem, sorodnikom in prijateljem gojenci oziroma gojenke zavodov. Proti večeru je bila procesija z Najsvetejšim, nato blagoslov.

Tednik „Krištof Kolumb“, glasilo izseljencev, ki se tiska v salezijanski tiskarni, neti ljubezen do vere očetov in do domovine.

Taki shodi se pa ne vršijo samo na jugu, tudi v Srednji in Severni Ameriki in povsod drugod so se salezijanci zavzeli za izseljence.

V združenih državah imajo salezijanci 17 izseljeniških župnij, v katerih deluje 50 duhovnikov. Tudi v vseh drugih republikah srednje in južne Amerike imajo za izseljence nešteto cerkvá.

Zavzemajo pa se salezijanci za vse narodnosti brez razlike. Tako za Portugalce v Okland v Kaliforniji, za Poljake v Ramsej v Združenih državah, za Nemce v Braziliji, v Pampi, v Argentini, v Valdivia v Čile in za druge narodnosti v številnih drugih krajih.

Ko se je to delo za izseljence začejalo, se niti slutilo ni, kako zelo se bo razširilo in kako bo postalo potrebno. Tudi to je apostolstvo — delovanje med izseljenci, saj potrebujejo duhovne tolažbe prav tako kakor oni doma, ako ne še bolj.

Salezijanci — čuvarji Kalistovih katakomb v Rimu

Dve leti je že preteklo, kar je sveti Oče poveril salezijancem najznamenitejše starokrščansko pokopališče — katakombe.

„Katakombe“ je grška beseda, ki pomeni „pri globeli“, „pri dolini“. Prvo starokrščansko pokopališče je bilo namreč pri

ti, z mučeniško krvjo oškropljeni, prepokeni zemlji.

Do zadnjega časa so bili vodniki po katakombah očetje trapisti. Papež Pij XI. pa je pred dvema letoma poveril salezijancem v oskrbo te slavne katakombe. Sa-

Skupina naših sobratov laikov vodnikov po katakombah

cerkvi svetega Sebastijana, ki leži v dolini. Kalikstove katakombe se nahajajo prav ob tej dolinici. So pa zato najvažnejše, ker tam počivajo slavni svetniki mučenci; tam je bila pokopana tudi sv. Cecilija in cela vrsta znamenitih papežev.

Prvi kristjani so se morali skrivati v podzemlju, da so zamogli prisostvovati nekrvavi daritvi — sv. maši in opravljati svoje pobožnosti. Izkopali so si rove v podzemlju in jih speljali na vse strani. Toliko jih je, da bi se danes romar brez vodnika gotovo izgubil v njih, kakor se je že marsikdaj zgodilo. Razpredeni so ti rovi daleč naokrog, celih 22 km in skupna njih dolžina znaša krog 800 tisoč km. Tako, da je podzemni Rim večji kot nadzemni. Ko prvi stopiš v katakombe, te prevzame svet občutek, zavedaš se, da stojiš na sve-

lezijanci so se takoj spočetka lotili težavnega posla in postavili za vodnike sobrate laike raznih narodnosti. Skupno govore ti naši bratje 18 jezikov, tako, da ima skoro vsaka narodnost svojega vodnika, česar nikjer drugje ne najdeš. Kot don Boskovi sinovi tudi žele izpolniti svojo nalogo po načelu bl. Janeza Boska, to je, pridobivati duše Bogu, ko jim razkazujejo slavno preteklost prvih kristjanov, ki so se zatekali semkaj cela tri stoletja, dotlej, ko jim je pod Konstantinom zasijala svoboda.

Obiskovalcev je vsak dan dosti, od vseh strani sveta prihajajo. Med obiskovalci so tudi visoke osebnosti, celo iz kraljevih hiš, kardinali, škofje in drugi vseh narodnosti. Veliko število duhovnikov prihaja sem, da opravijo sveto daritev na tem kraju, kjer se je nekdanj darovala prav ista žrtev,

verniki pa prisostvujejo sveti maši prav kakor nekdanj pred davnimi, davnimi stoletji; pa se ti zdi, kakor da so se vrnili tisti časi in da si se tudi ti zatekel tja doli v katakombah. Tam doli kakor, da si bliže svojemu Bogu, daleč proč od posvetnega šuma in vrvenja, od sveta, ki je izgubil smisel za vse, kar je vzvišeno, kar je resnično lepo.

Tudi slovesnosti se obhajajo v katakombah, kakor na primer na praznik svete Cecilije in sv. Tarcizija. Pri teh slovesnostih sodelujejo naši kleriki, ki se uče modroslovja in imajo prav nad katakombami svoje domovanje. Ti z lepim petjem in strežbo pri slovesnih opravilih povečajo že tako ginljive obrede.

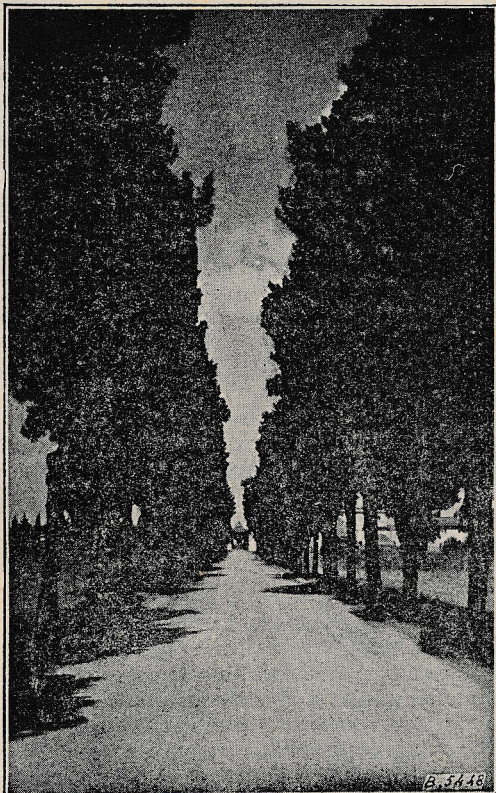
Omeniti pa moramo, da je tudi naš ustanovnik don Bosko obiskal katakombe l. 1858., ko je bil prvič v Rimu. Cel dan, od 8 zjutraj do 6 zvečer, je pregledoval znamenitosti, molil je goreče ob tako ginljivih spominih in morda predvidel, da bodo nekoč njegovi duhovni sinovi prišli sem in bodo drugim razkazovali to, kar je tedaj njemu razkazoval slavni raziskovalec katakomb de Rossi.

Tudi sveti Oče papež je blagoslovil dobro voljo in poslušnost, s katero so salezijanci prevzeli težke dolžnosti. 9. julija preteklega leta je sprejel v avdijenco vodnike po katakombah, naše sobrate pomočnike. Ko je dajal svoj apostolski blagoslov, je dejal tele pomembne besede: „Zeleni je, da bi bile katakombe s tako gorečnostjo obiskovane, s kakršno jih boste vi čuvali.“ To je za nas obenem priznanje dela dveh let pa tudi nova pobuda, da vršijo naši bratje vestno in natančno po željah svetega Očeta izročeno jim nalogo.

Prekrasen je drevored nad katakombami iz samih cipres. Še lepši pa je pogled na vzvišeno cerkev sv. Petra v ozadju, ki jo je tudi na sliki videti. Ta drevored so imenovali drevored Pija IX. Tu na tem mestu je pričel s svojimi raziskovanji in

odkrivanjem katakomb omenjeni starinoslovec de Rossi. Tod se je tudi še v zadnjih dneh svobode sprehajal veliki papež trpin Pij IX., ki je, moramo reči, soustanovitelj naše salezijanske družbe.

Bog daj, da bi kmalu napočil čas, ko bo spet prišel nič manj veliki naš papež Pij XI. in bo od blizu blagoslovil naše

Drevored Pija IX. nad katakombami

delo, da bo tistim, ki pridejo obiskat te slavne spomine, v duhovno korist in morda v vrnitev nazaj k pravi materi sveti katoliški cerkvi.

IZ * NAŠIH * MISIJONOV

Salezijanski misijoni (njih zgodovina)

1. Severna in Osrednja Patagonija

Najprej so salezijanski misijonarji leta 1878. poskusili prodreti v Patagonijo po morju, toda kakor da je peklenska sila razburkala morske valove, tako strašno je

cele dneve divjal vihar. Komaj da so ušli in se živi vrnili po neuspelem poskusu. — Prišli pa so zato naslednje leto v notranjost Patagonije in sicer so se pridružili vojaškim četam. Te je vodil general Roka,

Patagonija: Indijanci se prijavljajo za krst

ki je sklenil podjarmiti puščavo. 24. maja 1879. se je misijonar Jakob Kostamanja utaboril na obrežju reke Rio Negro, nasproti otoku Čoel Čoel ter je pričel misijonsko delo med patagonskimi ujetniki, ki so jih Argentinci pripeljali.

Že 20. januarja l. 1880. je Jožef Fanjano ustanovil prvo postojanko v *Patagones*, 24. aprila pa so ustanovili prvo župnijo v *Viedmi*. Tako je bil temelj položen ob vhodu v dolino reke Rio Negro. Misijonarji pa so šli ob tej reki vedno globlje v notranjost dežele. L. 1881. je prišel Fanjano do jezera Mahuel — Huapi in Junin de los Andes na gorah Kordiljerih. L. 1883. misijonar Milanieso pride do Malbarko. Spotoma je učil kacke (poglarvarje) krščanskega nauka. Misijonski pohodi pa so obrodili znaten sad šele po ustanovitvi apostolskega vikariata Severne in Osrednje Patagonije in ob prihodu v Viedmo apostolskega vikarja mons. Janeza Kaljera (leta 1885). Ta je začel svoj apostolat s tem, da je šel iskat Indijancev v njih skrivališča v Konija, Čoel Čoel, Čičinal, Kodihue in Norkin tja do Malbarko. 2. marca pa je na Kordiljerih „vetrovnih“ imenovanih, padel s konja in si zlomil dve rebri. Ni pokazal nikake bolečine, še pošalil se je in dejal tovarišu, naj gre iskat kakega kovača, ki mu bo rebri skoval.

Leta 1889. se je Kaljero resno lotil pokristjanjevanja Patagonije. Izvrševati je začel svoj načrt s tem, da je ustanavljal v bolj obetajočih središčih misijonske cerkvice in zavode. Tako so nastale župnije in bolnice.

Podobno kakor salezijanci so tudi Hčere Marije Pomočnice prijele za delo v misijonih l. 1879. Pomagale so salezijancem in vodile bolnišnice.

Salezijanci so vedno bolj prodirali v notranjost dežele in so polagoma dospeli do najskrajnejših mej suhe puščave tja do sotesk v gorah Kordiljer-skih. Tako so ponesli nesrečnim Indijancem luč sv. evangelija, za kar so jim bili preprosto hvaležni. L. 1899. je apostolski vikariat prenehal. Mons. Kaljero je bil imenovan za cerkvenega poslanika Srednje Amerike pri argentinski vladi ter so pridobljeni, pokristjanjeni kraji po želji vlade pri-

padli nadškofiji v Buenos Ajres. Razdelili so to misijonsko pokrajino na dekanije, ki so jih upravljali salezijanski misijonarji. Vsako leto nadškofu predložijo statistiko o misijonskem delu v Patagoniji. Zadnja statistika (l. 1928.) takole kaže: 20 salezijanskih ustanov in 10 ustanov Hčera Marije Pomočnice. Poleg teh je 15 zavodov, 5 zavodov za revno mladino, 14 župnij, 33 cerkva, 34 raznih šol, 10 ženskih šol, 1 obrtna šola, 3 kmetijske šole, 17 oratorijev, 2 bolnici in razni ambulatorji, 6 središč za misijonarje, ki hodijo po deželi in v sto različnih krajih razvijajo svojo delavnost.

Danes je na delu tam doli 106 salezijancev in 85 Hčera Marije Pom., ki si prizadevajo priversti v Kristusov ovčjak 16.000 prebivalcev, ki pripadajo raznim veram pa tudi poganstvu.

2. Misijoni v Magelanski pokrajini

L. 1833. je Leon XIII. ustanovil novo apostolsko prefekturo Južne Patagonije, Ognjene zemlje in Malvinskih otokov ter jo poveril salezijancem. Za apostolskega vikarja je bil imenovan Mons. Jožef Fanjano.

L. 1886. se je Fanjano pridružil znanstveni ekspediciji Ramon Lista, ki je preiskoval obrežje in notranjost dežele Ognjene zemlje. Tedaj je Fanjano prvič prišel v stik z rodnom Onas. Ti so ga takoj vzljubili, zlasti še potem, ko je preprečil, da ni prišlo do daljših pobojev med vojski ekspedicije in med temi Onas. 24. novembra zvečer so prišleci zagledali na tej zemlji proti severu velikanski ogenj, ki so ga zakurili domačini. Odtod so nazvali ta kraj Ognjeno zemljo. 25. novembra 1886. l. zjutraj se je odpravil vodja ekspedicije,

Kako je škof med Hivari (Brazilija) nekoč hodil čez reko

da preišče ta kraj. Naletel je na kakih trideset Indijancev, ki so začeli bežati pred belimi ljudmi. Segli so po puščicah in namerili na prišlece, toda v odgovor so zaprasketale puške vojakov. Ko mons. Fanjano zasliši streljanje, plane iz šotora, da vidi, kaj se je zgodilo. Na veliko žalost opazi, kako so se nesrečni Indijanci in Indijanke in tudi otroci zvižjali v bolečinah. Tedaj pa stopi pogumno pred poveljnika in mu očita kruto ravnanje z Indijanci. Poveljnik je bil surove narave in bati se je bilo, da se puške namerijo na misijonarja. K sreči se to ni zgodilo, preprečil pa je nadaljnje pobijanje prebivalcev. Z zdravnikom sta prenesla nesrečne ranjence pod streho, obvezala sta jih, drugo jutro pa so pobegnili v notranjost dežele.

Preiskovanje dežele so nadaljevali in po dveh dneh so prišli do indijanske vasi.

Mons. Fanjano in zdravnik sta šla naprej, da se preprečijo kaki poboji. Toda domačini niso zaupali belim ljudem, napeli so loke in ena izmed puščic je padla nekaj korakov proč od misijonarja. Počasi so jih le prepričali, da jim ne mislijo storiti hudega in šele tedaj so se pomirili. Prišleci so jim dali mesa in jedil, po katerih so Indijanci nezaupno segali. Polagoma so se le udomačili z belimi ljudmi.

Preiskovanje dežele je trajalo še do 10 januarja. Mons. Fanjano je porabil priliko, da je podučeval Indijance v veri in jih krščeval. — Ko se je vrnil v Patagones, je sklenil za vsako žrtev naseliti se med temi novo odkritimi ljudmi. Še isto leto (1887.) se je vrnil v Ognjeno zemljo in se naselil v Puntarenas.

(Dalje prihodnjič).

Kako v Asamu izganjajo duhove

Spiritizem je prevzel posebno poganške narode v Asamu. Hudobni duhovi kakor da se skušajo, kako bi ljudstvu najbolj škodovali... Najrajši prebivajo po zaraslih gozdovih, pravijo domačini, in gorje ti, če si zašel in se izgubil v teh šumah. Duhovi te bodo obsedli v tako gosti jati kakor kobilice prilete in se usedejo na drevo. Najprej ti bodo iztaknili oči, potem pa te bodo z ostrimi kremplji zbadali po vsem telesu, na koncu pa te bodo razsekali na

toliko drobnih kosov, kolikor je duhov, ki te reveža obdelujejo... Taka je vera lahko vernih ljudi.

Pravijo, da se povsod nahajajo, po vaseh in hišah. Morajo pa si ljudje pridobiti njihovo naklonjenost s tem, da jim žrtvujejo, kakor na primer piščance, prašiče in vole. Gorje, če se duhovi razsrdijo!

Ni še dolgo, kar so sklenili prebivalci neke vasi pregnati nadležnega duha, ki jim nikdar ni dal miru. Kaj store? — Neko ju-

tro so si nalomili vej nekega drevesa, ki se ga duhovi menda močno boje. Zbrali so se tako oboroženi sredi vasi in so začeli vpiti, kar jim je duša dala: „Ven z barbari!“ Brž so se uvrstili kakor v bojno črto ter se jeli zaganjati proti nevidnemu duhu. Zdelo se je, kakor da so zares obsedeni. Mahali so z vejami na vse strani in se pomikali proti vzhodu in ponavljali svoje strašne rotitve. Tako so šli naprej in z vedno večjim navdušenjem gnali duha proti gozdu. Tam se bodo ustavili. — Včasi kdo skoči pred vrsto in začne plesati. To je znamenje, da ga je duh obsedel. Tedaj pa začno z vejami mahati po njem toliko časa, da duha prepodijo. Nekdo pa je bil le trdovraten in niso mogli duha z vejami pregnati iz njega, zato so pograbili njegovi sosedje za grčevke in udrihali po njem, da bi se naveličal tega špasa. Pobegne proti vasi in drevi kar so ga noge nesle. Pa gorje mu! — Zdaj se vsi zaženejo nazaj proti vasi in pravijo, da mo-

rajo ubiti tega duha, ki se je hotel spet naseliti v njih vasi. Obsedenec se skriva v najtemnejši kot v svoji koči, toda kmalu ga iztaknejo in tedaj po njem z grčevkami. Uvidel je, da ni pametno biti obseden, zato se brž zmisli in si zvito pomaga iz zadrege. „Bonga (duh) ni več v meni“, vpije, „prešel je v mojo ženo!“

Uboga žena nič hudega sluteč, je sedela ob ognju. Zastonj se brani in kliče na pomoč vse hudiče iz pekla. Potegnili so jo iz koče in jo vlečejo na dvorišče in tam se prične pravi peklenški prizor. Junaški borci po vrsti udrihajo po ženi in rotijo duha, ki je menda v njej, da mora ven. Po daljšem času je bonga pobegnil iz žene, žena pa je — obležala mrtva.

Naslednjo noč so priredili pogrebno slavlje. Zakurili so velik ogenj in dočim je ženino truplo gorelo na grmadi, so drugi plesali v sklenjeni vrsti krog ognja in se veselili, da so pregnali in se rešili zlobnega duha...

Oteta iz hijeninega žrela

Zunaj je neznosna vročina.

Nekdo trka na vrata, kakor da mu je velika sila.

„Kdo je zunaj?“, praša slugo oče Serafin.

„Neki čuden človek je, ne mara povedati, od kod je in ne, po kaj je prišel.“

Oče Serafin gre ven in zagleda pred sabo človeka vsega propalega, prestrašenega, da ni mogel besede dati od sebe, bil je kakor da se mu je zmešalo.

„Kaj pa želiš, dobri človeče“, praša oče misijonar.

„Tegale otroka sem ti prinesel“, pri tem mi pomoli zvito culo.

„Ta deklica je prišla pred šestimi dnevi na svet, mati pa je ob porodu umrla. Znano ti je, oče, da moramo take otroke vreči hijenam skupaj z mrtvo materjo. Vem, da ne smem storiti tega zločina, toda moji sorodniki so me najprej nagovarjali, potem so mi pretili in grozili, kleli nad mano in tako so me primorali do tega dejanja. Vzel sem otročiča, šel sem v šumo, položil ga na tla, toda proč od njega kar nisem mogel. Gledal sem in opazoval, skozi glavo pa so se mi podile strašne misli. Otrok mi je naglo začel izginjati spred oči — noč je legala na zemljo, temna, gluha noč. Še enkrat sem se sklonil, pobožal sem malo, poljubil jo, potem pa sem s počasnimi koraki odhajal proti selišču. — Zaspati nikakor nisem mogel. Kri mi je ledenela po žilah. Zaslišal sem od one

strani turobno zavijanje hijene.“

Očeta Serafina je kljub njegovi hladnokrvnosti močno prevzelo. Takole je dejal: „Kdo pa je take postave dal? Kako, da se ti ljudje morejo znositi nad takim, ki se ne mara ravnati po njih divjaških neumnih navadah?“

„Naj me stane, kar hoče, pa naj me tudi križajo, jaz ne morem drugače, rešiti moram to nedolžno stvar, tako sem si rekel. Rešil bom to deklico, rešil jo bom in daleč proč jo bom nesel, da zraste in se vzgoji. — Kakor bi me nekaj vrglo iz koče, stečem na plano in hitim naravnost tja, kjer sem pustil otroka... O... o... blede je bilo, mrzlo — pa še živo. Pograbil sem svojo malo, pritisnil jo k sebi, grel sem jo ob lastnih prsih, dihal sem toliko časa, da je očke odprla. Tedaj pa se spustim v tek sam ne vem, kam sem drevel, kar so me noge nesle sem hitel, samo da bom čimdalje proč od onih ljudi. Tako sem zablodil sèm k tebi, beli oče, ti si dober, saj vem, ker te že dolgo poznam, usmili se me! Vzeml to revno stvarico v svojo skrb!“ Očetu Serafinu so solze zablēstele v očeh.

„Kako pa ti je ime, dobri človek?“

„Mtomboj.“

„Poslušaj me, Mtomboj, ti si gotovo lačen?“

„Ne, oče, moram hitro nazaj, da ne bodo kaj sumili...“

Zadnjič je poljubil malo stvarico, padel je na kolena pred misijonarjem, potem pa vesel odvihral proti selišču.

Oče Serafin je poklical sestro misijonarko.

„Pregrejte otroka, dajte mu jesti in praznje ga oblecite! Nocoj ga bomo krstili in en prebivavec bo več v nebesih, tam, kjer ni druge postave kot postava neskončne ljubezni...“

PO * SALEZIJANSKEM * SVETU

Odhod misijonarjev

Pred dobrimi desetimi leti je papež Pij XI. pozval na misijonsko križarsko vojsko. Ta njegov klic ni bil zastoj. Številke govorijo. Glavni tajnik družbe za širjenje vere mons. Salotti je izročil tisku tele podatke: V desetih letih se je osnovalo v krščanskih krajih Evrope in Amerike krog 4000 družb. Domačih duhovnikov je naraslo od 2570 na skoro 5000. Misijonskih postaj, kakor apostolskih vikarjatov in prefektur ali neodvisnih misijonskih pokrajin je že naraslo od 312 na 480. Spreobrnilo pa so misijonarji krog 10 milijonov ljudi. — Morda se bo kdo veselil, da je Kristusov evangelij že blizu zmage. Toda samo dve številki primerjajmo, pa bomo takoj uvideli, kako malo smo napredovali. Dočim se je spreobrnilo 10 milijonov ljudi, se je med tem časom v poganskih krajih rodilo kakih 50 milijonov otrok — poganov. Pozabiti tudi ne smemo, da na 360 milijonov Indijancev pride komaj tri in pol milijone katoličanov, to je samo en odstotek. Koliko je še treba apostolskega dela!

Salezijanci niso poslednji ne po številu ne po delu. Tudi letos jih je odšlo na razna misijonska polja 166 in 77 Hčera Marije Pomočnice. 9. oktobra so se poslovili od predstojnikov in od dobre svoje Matere, od Marije Pomočnice, ki bo šla z njimi s svojim blagoslovom. Povečini so to mladi ljudje, ki se velikodušno žrtvujejo za bližnjega in za Kristusa, da mu duš pridobijo. Mlad človek se laže prilagodi podnebnju in razmeram ter se z večjo lahkoto priučil jeziku dotičnega naroda, kamor ga kliče božji glas. — To je bil že 63 roj, ki se je odtrgal od domačije in šel na Gospodove njive, kjer jih čaka obilna žetev.

Prva ekspedicija je odšla l. 1875. od tistega leta pa skoro vsako leto, samo v letih 1879, 1882, 1884, 1890, 1915, 1916, 1917 niso odšli, zato pa so kakor v nadomestilo šli v misijone nekatera leta kar po dvakrat, tako v letih 1881, 1886, 1888, 1889, 1893, 1894, 1895, štiri v letu 1891, in tri v letu 1892.

O priliki bomo prinesli natančne podatke o naši misijonski armadi.

Misijonski dan pri salezijancih v Lijonu

— Preteklega septembra so se v Lijonu zbrali „Prijetelji misijonov“ — duhovniki in katoliški mladeniči, ki del svojih počitnic posvečajo proučevanju misijonov. V našem zavodu v Fontanier v Lijonu so opravili svojo pobožnost ter nato prisostvovali skioptičnemu predavanju o salezijanskih misijonih v Sijamu. Popoldne je bilo drugo predavanje in sicer o misijonih v južni Ameriki... Ob koncu so trikrat vzkliknili velikemu misijonskemu papežu Piju XI! Z blagoslovom pa so zaključili prelepi dan.

René Bazin - salezijanski sotrudnik

Rene Bazin, slavni francoski romanopisec je bil — salezijanski sotrudnik. Umrl je 22. julija preteklega leta. Spisal je 42 knjig, ki so vse kakor en sam slavospev Bogu v čast. Kot salezijanski sotrudnik je z velikim dopadanjem sledil delu salezijancev zlasti v Parizu.

Bil je globok poznavalec človeške duše ter v svojih spisih skozi in skozi neoporečen. Bolezen ga je vrgla na posteljo, trpel je radi ponižujoče bolezni, toda svetega obhajila niti en dan ni opustil; delal pa je tudi do zadnjega diha. Na smrtni postelji je spisal prekrasen roman Magnifikat in še enega vzvišene vsebine. Še tretjo knjigo bi bil spisal, ko bi mu bilo dano še nekaj časa. Prijatelju je zaupal, da bi bila vsebina novega romana vzeta iz družabnega življenja.

Njegovo življenje je bilo vse skozi vzgledno, zato je bila tudi smrt lepa, vzgledna kakor svetnikova.

Obiski pri Mariji Pomočnici v Turinu

— V preteklih počitnicah so obiskali baziliko Marije Pomočnice v Turinu mladci dijaki iz Ruana in Orleansa s Francoskega. Natanko so si ogledali zavod kakor tudi druge cerkve v Turinu. Spodbudno so pristopili skupno k svetemu obhajilu, da jih je bilo lepo videti.

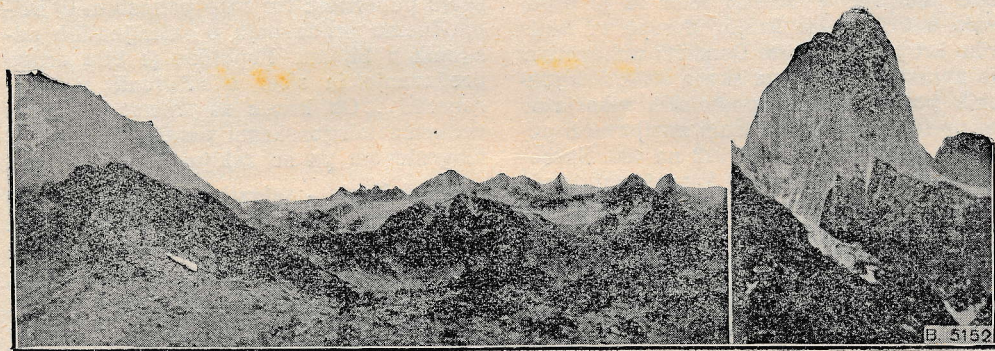
Za velikonočne praznike pa je k naši Pomočnici napovedan obisk združenih krščanskih šol iz Pariza. Iz njene bazilike gre Marijina slava, kakor je sama napovedala.

Koliko nas je? Vseh salezijancev je 9215, izmed teh je duhovnikov 3275, klerikov 3030, laikov pomočnikov 2106, novincev klerikov 756, novincev laikov 243 in 40 inspektorij, 672 zavoda.

Naših sester Hčera Marije Pomočnice pa je 6385 in 914 novink. Inspektorij imajo 33, zavodov pa 644.

V Južni Ameriki v patagonskih Kordiljerih je bilo še nepreiskano gorovje. Preiskal ga je letošnjo pomlad salezijanec de Agostini. Na teh gorah se nahaja 400 km dolg ledenik, ki sega do visokih vrhov gora in se širi po visokih planotah. Ledenik se razcepi v dolge podaljške na zahodu, ki

padajo v patagonske fiorde. Na zahodu pa se je utvorilo iz teh ledenikov nešteto krasnih jezer vseh oblik in velikosti. Nekaj podobnega kakor so naša slikovita triglavska jezera. — V dveh espedicijah predlanskega in lanskega leta je de Agostini dospel daleč v gore in jel preiskovati največji ledenik na najvišji gori Fitz Roy v Andah, posebno severne stene. Preiskal je natanko zemeljsko sestavino tega gorovja. — Svoje raziskovanje je tudi dokončal v Ognjeni zemlji, kar je bil že nekoč pričel. Njegova odkritja so velikega znanstvenega pomena. Pogled na pogorje Fitz Roy v Andah prinašamo na doljnji sliki.

Argentina: Pogorje Fitz Roy v Andah

IZ NAŠIH ZAVODOV

Iz Veržeja se oglašajo in pravijo, da je bil za nje 9. julij zgodovinski dan. Bila je nova maša g. Hanželiča, ki se je po daljšem času vrnil v svoj ljubljani Veržej. Ves trg in občinski odbor z g. županom na čelu se je pripravljali, da čim slovesneje sprejme svojega rojaka novomašnika. Prav blizu Veržeja, v Križevcih, je pel novo mašo domačin g. Skuhala. Na obeh novih mašah je bilo prav lepo, kje je bilo lepše, je pa težko povedati, saj je nova maša v Prlekiji vedno nekaj lepega in veličastnega.

S kakšno požrtvovalnostjo so se Veržinci pripravljali na novo mašo, je bilo res občudovanja vredno, saj pa je nova maša domačina v Veržeju redkost. Zadnja je bila pred 50 leti.

Ginljivo je bilo tudi slovo od njega. Na vozovih so ga slovesno spremili na postajo ter se od njega v solzah poslovili, ko je odhajal v daljno Kolumbijo v Ameriko med gobavce.

Začelo se je šolsko leto. Letos smo dobili kar 40 novih tovarišev. Nekaj časa so

bolj plašno gledali, potem pa so se kmalu udomačili.

Proti koncu septembra nas je presenčila vest, da nas je naš stric Karba zapustil. Zadnje dni svojega življenja je žrtvoval temu zavodu in nam pridno pomagal, karkoli je bilo treba. Šel je v Maribor iskat zdravniške pomoči, pa je ni našel, Bog mu je preložil.

Kmalu je prišel sv. Frančišek in tudi tega smo se veselili, ker smo praznovali god g. ravnatelja.

Življenje polje v nas, kar marsikdaj pokažemo tudi na odru, ki so ga letos lepo prenovili. Potem je prišel narodni praznik, potem Miklavž, vedno kaj novega, vedno kaj dobrega.

V lepem spominu nam je ostal tudi praznik Brezmadežne, na katerega smo se pripravljali z devetdnevnic. Ta dan so bili sprejeti v Marijino družbo novi člani. Popoldne smo priredili akademijo z izbranimi točkami. Ta dan je tudi prvič nastopil novo ustanovljeni orkester.

Tako nam sredi dela in veselja teko lepi dnevi mladega življenja.

MILOSTI * MARIJE * POMOČNICE

Našim čitateljem se bo morda čudno zdelo, ko odslej ne bodo brali v Vestniku po zahvali za dobljeno milost, da so Mariji tudi kaj poslali za njeno svetišče oziroma za širjenje njene časti.

Prišel je iz Rima odlok, izdan 30 junija l. 1932., ki navajanje darov po dobljenih milostih naravnost prepoveduje. To ima svoje tehtne razloge, kakor na primer ta, da se ne bodo nasprotniki norčevali iz katoličanov kot da so si ti kupili dotične milosti. Svet je pač hudoben, kar more biti. Saj nekateri še danes ne morejo pozabiti klevete, ki jo je zloglasni Luter vrgel v svet, češ, da so odpustke prodajali. Kdor je kaj plačal, pa mu je bilo grehov odpuščenih... Kaj takega si more izmisliti le hudobija. Da bi torej nasprotniki Cerkve ne imeli kaj reči, zato je vsak povod k temu že vnaprej odklonjen. — Končno pa, saj vam ne gre za to, da bi ljudje vedeli, kaj ste dali, ko vendar pravi Zveličar: Naj ne ve tvoja levica, kar da tvoja desnica. Oče pa, ki vidi tudi na skrivnem, ti bo povrnil, ako ti že ni, ko ti je izkazal po svojih nebeški materi ali na priprošnje svojega izvoljenca prošeno milost.

Tudi takih milosti ne smemo navajati, ki bi bile težko verjetne.

Milosti pa, ki jih dobite po priprošnji naše velike Pomočnice, pa le pošiljajte v Vestnik, saj s tem tudi vi širite njeno čast, ko radi navedenih in dobljenih milosti raste zaupanje vanjo.

Iskrena zahvala Mariji Pom. kr., Srcu Jezusovemu in Mali Tereziki Deteta Jezusa za podeljeno zdravje. — M. F. Tržič.

Zahvaljum sem Mariji Pom. kr., bl. Janezu Bosku, sv. Tereziki in božjemu sluzabniku Antonu Martinu Slomšku za večkrat uslišane prošnje. — P. M. Planina pri Rakeku.

Bil sem v tožbenih zadevah; kar sem se obrnil do Marije Pom. kr. in bl. Janeza Boska, da mi izprosita srečen izid iz te pravde, bil sem tudi uslišan. Prosim, da me vpišete v sal. sotrudstvo. — Martin Šegula, Ptujška gora.

Najprisrčnejše se zahvaljum Mariji P. in bl. Janezu Bosku za ozdravljenje moje hčere. Tebe, o Marija, prosim, bodi nam še nadalje priprošnjica in mati v vseh dušnih in telesnih zadevah. — Neimenovana.

Terezija Hribar iz Tržiča se iskreno zahvaljuje za ozdravljenje v bolezni na Marijino priprošnje.

M. L., Olševek, se zahvaljuje Mariji za uslišano prošnje.

M. Vindar se zahvaljuje za zdravje.

Mariji na Rakovnik se zahvaljumem za uslišano prošnje. — Časl Ana, Žiče.

F. Z., Praprotna polica, se zahvaljuje za prejete dobrote.

Zahvaljumem se Mariji Pom., bl. Janezu Bosku in Mali Cvetki za večkratno uslišanje. — J. G. St. Janž.

X. Y. Ljubljana, se zahvaljuje za milost Mali Tereziki.

Š. M., Bukovska vas, se zahvaljuje Mariji Pom. za zdravje in blagoslov pri živini.

Marica Rakef, Komenda, se zahvaljuje Mariji Pom. in bl. Janezu Bosku za zadobljeno zdravje.

Ivanka Cvelbar, Poklek, se iskreno zahvaljuje bl. Jan. Bosku in Mariji Devici za vse uslišane prošnje ter se še nadalje priporoča Njenemu varstvu.

Neimenovana iz Ljutomera se zahvaljuje Mariji Pom. za čudežno pomoč v bolezni in se ji še nadalje priporoča v zelo važni zadevi.

Mariji Pom. na Rakovniku se iz srca zahvaljumem za izredno pomoč in milost, ki mi jo je izkazala v velevažni zadevi. — L. Siker, Dravograd.

Prisrčna zahvala Mariji Pomočnici, da mi je ozdravel bolni otrok. — Marijina družbenka, Veržej.

Najprisrčnejše se zahvaljumem Mariji Pom. kr. in bl. Jan. Bosku za srečno prestano težko bolezen. — Obljubila sem milost objaviti v Sal. Vestniku. — Tebe pa, o Marija, prosim, bodi mi še nadalje priprošnjica in mati v vseh dušnih in telesnih zadevah. — A. K., Litija.

Prisrčna zahvala Mariji Pom. kr., bl. Janezu Bosku in sv. Antonu za uslišano prošnje. — I. A., Sodražica.

Zahvala Mariji za uslišano prošnje. — Zofija Golavšek, Sv. Jurij ob Taboru.

Objavljam dolžno zahvalo prebl. Devici Mariji Pom. kr., bl. Janezu Bosku za zadobljeno zdravje. — M. M., Mala Nedelja.

Prisrčna zahvala Mariji Pom., da je neka oseba zopet prejela sv. zakramente po dolgih letih, po opravljeni devetdnevnicu na čast Mariji Pom. — Ana Zorko, Celje.

Pretila nam je večja nesreča pri živini; človeška pomoč je bila brezuspešna. Zaupno sem se obrnila k Mariji na Rakovniku in bl. Janezu Bosku, in reči moram, da sta nam poslala pomoč! Obljubila sem zahvalo v Sal. Vestniku. — Roza Ferme, Limovce.

Zahvalj Mariji Pom. in bl. Janezu Bosku za ozdravljenje težko bolnega očeta. — Ločica.

Prosila sem Marijo Pom. kr., bl. Janeza Boska in Malo Tereziko, da bi dobila službo pri krščanskih ljudeh ali v samostanu z obljubo. Želja se mi je izpolnila. Najlepše se zahvaljujem. — M. H., Varaždin.

Z iskrenim srcem in vdano hvaležnostjo se zahvaljujem Mariji Pomočnici, sv. Jožefu, sv. Antonu in bl. don Bosku za pridobljeno zdravje po prestani bolezni. — L. K. R. Konjice.

R. E. se zahvaljuje Mariji Pom. kr. na Rakovniku, da je rešila brata v veliki nevarnosti, in obenem za veliko podeljenih milosti. — Kdor se k Mariji zateče, ta je gotov varstva dobre Matere. — Zato se tudi jaz Tebi, o Marija, popolnoma izročim.

J. G., Sv. Frančišek: Zahvaljujem se Mariji Pom. na Rakovniku za uslišano prošnjo.

Marjeta Nemanič, Dobravice, se zahvaljuje Mariji za milost in prejete dobrote.

Tisoč zahval izrekam Mariji Pomočnici za večkratno pomoč. Hudo sem bila obolela in nisem več upala, da še kdaj zapustim bolniško posteljo. Zaupno se zatečem k Mariji in pomagala mi je v moji nadlogi in še v drugi stiski in tudi tretji, ko smo izgubili 4 letnega otroka. V velikih skrbih sem se zatekla k Mariji, iskali smo ga in po daljšem iskanju res našli spečega blizu doma. — Mariji tisočera hvala! — Neža Pavlič, Rajhenburg.

S. Vekoslava Gržina nam piše iz Splita:

Zahvaljujem se Brezmadežni Devici za številne milosti, katere sem prejela v svojem življenju od Nje, posebno pa se ji še zahvaljujem, da mi je v zadnjem času izprosila izboljšanje v moji bolezni, ker sem mnogo trpela na želodcu. Zahvaljujem se tudi presv. Srcu Jezusovemu, kateremu brezmejno zaupam in se mu vso izročam.

Ob hudi nesreči požara smo bili v veliki nevarnosti, da postane nesreča še večja. V silnem strahu smo se zatekli k Mariji Pomočnici kristjanov in Ona nas je uslišala in obvarovala še večje nesreče. Zato se pristrčno zahvaljujemo Mariji Pomočnici

in svetemu Florijanu. Vsakemu priporočamo, da se zateče v stiskah in nesreči z zaupanjem k Mariji in pomagala mu bo — Jožef Tomšič, Jožef Kristan v Hlebcah, p. Lesce, Gorenjsko.

Nogo sem si nevarno poškodoval, zato sem se obljubil Mariji Pomočnici in noga se mi je začela boljšati... Prosim, da bi zame opravili devetdnevnicco. — Jožef Ka pušin, Krasinc, št. 22.

Gospa Tomanič Amalija, Breg, se zahvaljuje Mariji za ozdravljenje.

Bila sem zelo bolna, glava me je namreč tako močno začela boleti, kot še nikoli, zato sem obljubila Mariji, da se ji javno zahvalim, ako bom ozdravela. Ozdravela sem, zato se ji preiskreno zahvaljujem. — Marija Škrabar, Medija Izlake.

Na sejmu sem bila okradena za večjo vsoto denarja. Ko to opazim, se silno prestrašim in vzdihnem k Mariji Pomočnici na Rakovniku in k don Bosku. Denar sem dobila nazaj in se tu Mariji in don Bosku najlepše zahvaljujem. — A. O., Semič.

Zahvaljujem se Mariji in don Bosku za vse prejete dobrote in se še nadalje priporočam v molitev. — I. L., sv. Jurij ob Taboru.

Janez Zupanič, Krasinc, se zahvaljuje Mariji za prejete dobrote.

Prosim, da izvolite v Sal. vestniku objaviti tudi zahvalo in sicer za uslišano pomoč vrnitve zdravja, katero se mi sicer v bolnici ni mnogo popravilo, ampak še le pozneje doma, vsled česar se z največjo hvaležnostjo zahvaljujem Mariji Pomočnici, Mali Cvetki in škofu Slomšku, katere visoko cenim in ljubim. V bolnici si zdravniki sami niso mogli tolmačiti moje bolezni, vsled česar sem imel trdno zaupanje v ljubo Mater bržjo in druge božje prijatelje ter se s trdnim zaupanjem priporočal za pomoč opravljajoč don Boskovo devetdnevnicco. Da, v resnici, kjer odreče človeška pomoč, tam je blizu božja pomoč tistim, ki se trdno na njo nanašajo in jo tudi prosijo.

Obenem se vam priporočam tudi v molitev, ker smo iste revni zemljani tako potrebni, da nam božja Bogorodica izprosi potrebne pomoči in milosti v vseh dušnih in telesnih težavah in potrebah in nam izprosi tudi potrebnega blagoslova našemu delu in podjetjem, ker „prazno je delo brez žegna z nebes.“ (Slomšek). — Peter Dobrušnik, (tajnik okr. posojilnice).

Izdaja salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani.

Uredil dr. FRANJO KNIFIC. — Odgovoren za salezijansko tiskarno PAVEL ALFONZ.

† Kostanjevec Ivana

Našega sobrata bogoslovca Jožeta Kostanjevca kakor tudi vso njegovo družino je zadela pred nekaj meseci težka nesreča. Njih skrbna mati in dobra gospodinja je nenadoma preminula. Baš je prišel sin Jože domov, da se pogovori z domačimi, zlasti še s starši, o novi sv. maši, ki jo bo pel letošnje leto. Domači so že snovali lepe načrte, kako bodo proslavili ta lepi dan, za družine tako redke in svečan.

Kakšna žalost je legla na vso družino in tudi na nas, njegove sobrate, je umljivo. Sami žalostni jim izrekamo najiskrenejše sožalje, mater pa priporočamo našim dobrim sotrudnicam v molitev.

Gospod, daj ji večni pokoj!

Gospod Kerec naš misijonar, je k sreči spet ozdravel, za kar se zahvaljuje, tako pravi, Mariji Pomočnici in don Bosku. — Bolezen mu je zavrla delo za precej časa. Prekrižala mu je dosti lepih načrtov, ker je hotel okrog po Sloveniji s svojimi predavanji, da še bolj vzbudi zanimanje in smisel za misijone. Komaj je ozdravel, pa mu pride pismo, da bo najbrže moral nazaj na Kitajsko. Podal se je v Turin, kjer je bival njegov misijonski predstojnik, da od njega izve, ali res mora nazaj ali kako. Predstojnik mu je rekel, da še lahko ostane v domovini ter vzbuja zanimanje za misijone, zlasti še za kitajske misijone, kjer preti velika nevarnost, da Kitajska postane druga Rusija — boljševiska.

Kamorkoli je doslej prišel, povsod je

našel prisrčen sprejem in tudi razumevanje za misijone. Čudno je to, pa vendar res, da se Bog poslužuje malih narodov, da pridobivajo mnogo večje. To je zmogoslavje malih narodov nad velikimi, zmogoslavja, s katerimi se niti Napoleonova meriti ne morejo niti zmogoslavje Velike antante v svetovni vojski. — Ostane le res, kar pravi sveto pismo, da je Bog izbral to, kar je pred svetom majhnega, neznatnega za velike stvari. Bodimo Bogu hvaležni, da nas je izbral za veliko delo. Tudi naš mali slovenski narod je poslal med tuje in velike narode že toliko odličnih misijonarjev, in Bog se poslužuje tega naroda v domovini, da podpira misijone, kolikor more po svoji revščini, ostalo pa bo storil Bog, ki je mogočen.

Vodstvo sotrudništva tole sporoča:

Vsem blagim sotrudnikom in dobrim sotrudnicam želi voditelj sotrudstva prav srečno in blagoslovljeno novo leto. Vse, kar ste storili dobrega v preteklem letu, vam bo stotero povrnjeno, povrnil pa vam bo Tisti, ki tudi ene kupice vode, ki si jo žejnemu dal, ne pozabi, kaj šele, če si storil kaj več! Prav zato pa pojdemo v novem letu z novim pogumom na delo za božje kraljestvo. Ostanite nam še nadalje naklonjeni! Vi ste orodje v rokah božjih in brez vas bi tudi mi nič ne mogli. Vas se Bog poslužuje, da širi svoje kraljestvo na zemlji. Bodite prepričani, naše molitve vas bodo spremljale vsak dan!

Mala Cvetka, Terezika, se vam bo tudi skazala hvaležno, kar ste doslej storili za njen sklad, za gradbo njenega svetišča na Kodeljevem. Časi so težki, toda Mala Cvetka je mogočna in zato upamo, da si bo le zgradila svetišče.

Nekaj bi še rad pripomnil.

1. Prosimo vse tiste, ki se poslužujejo naših položnic, naj vedno označijo na drugi strani položnice, v kak namen pošiljajo vsoto. Za tak dopisek ni treba nobene znamke, ker se mora itak plačati za vsako vsoto, če kaj dopišete ali ne. Prihranili nam boste s tem veliko dela, če takoj na položnici zaznačite, za kaj pošiljate, četudi potem pišete v pismu še bolj natančno. Priporočamo pa to posebno radi svetih maš, da jih takoj vpišemo in opravimo.

2. Naša želja je, da bi čimveč Vestnikov prihajalo na skupen naslov, posebno v krajih, kjer niso naročniki daleč narazen. Naj bi bil v vsakem kraju nekdo, ki prevzame to nalogo, da prejme na svoj naslov več Vestnikov, ki jih potem porazdeli med naročnike. Oglasite se, prosim,

taki, ki želite več Vestnikov dobivati na skupen naslov! Prihranili nam boste veliko poštnih stroškov pa tudi časa, ki ga porabimo za lepljenje naslovov.

3. Voditelj sotrudništva želi imeti vedno več stika s sotrudništvom, zato radi dopisujte! V vseh zadevah, ki bi vam mo-

gel pomagati, se lahko obrnete nanj. Vaše težave bo priporočil Mariji v njenem svetišču pri molitvah in svetih mašah.

Naj vas v novem letu blagoslovi z božjim Detetom nebeška Pomočnica!

*

Nove knjige

PIER GIORGIO FRASSATI - Kristusov mladec. — *Spisal salezijanec Antonino Cojazzi.* — Izšla je lepa knjiga, življenjepis vseučiliščnika, ki je znal tako lepo pokazati svetu, da se dasta družiti poštena veselost in svetost. Pokazal je svetu, da ni res, kar on misli, da more svetnik biti le tisti, ki drži glavo postrani ter da neprenehoma moli. Saj svetost ne obstoji v tem, ampak svet je tisti, ki živi po volji božji. Saj samo sveto pismo pravi: „Služite Gospodu v veselju!“ Jezus Kristus pa tudi pravi: „In kadar molite, ne bodite kakor hinavci... Kadar se postite, ne bodite čmerni kakor hinavci; grdiyo si namreč obraze, da bi ljudem pokazali, da se postijo... Kadar se pa ti postiš, pomazili svojo glavo in si umij obraz.“ — Pri Judih je bila namreč navada, da so si ob posebno svečanih prilikah, o praznikih in dnevih veselja, glavo umili in mazilili; tako so bili že na zunaj videti bolj veseli. — Tega se je držal naš Frassati. Vesel je bil v družbi, plezal je po planinah in gorah, toda, kadar pa je bilo treba pokazati na zunaj svojo vero, ga ni bilo sram. Bil je vedno med prvimi pri procesiji z Najsvetejšim ali pri drugih prilikah. — Bil je duša katoliškega akademskega društva, ki ga je vodil in ga še vodi salezijanec *Anton Cojazzi.* Ta je bil tudi Frassatijev domači učitelj in ga je vodil po poti vsele svetosti kakor je učil svoje sinove veliki mojster don Bosko. Frassati je kaj rad zahajal na don Boskov grob v Valsallice in ga v našem zavodu ob nobeni slovesnejši priliki ni manjkalo. — Zelo verjetno je, da bo ta mladenič dosegel čast oltarja. Potrebni koraki so se že storili in je že na prvi stopnji, ker je že imenovan „služabnik božji“. Take mladine nam je treba!

Gotovo je tudi pri nas kaj takih mladeničev, toda ne pokažejo se tako očitno. Danes potrebujemo pogumnih svetnikov.

Izšle so napovedane **ŠMARNICE MARIJE POMOČNICE.** — *Spisal dr. Franjo Knific.* — Knjiga pride prav za mesec majnik pa tudi sicer, ker je v njej opisano, kako je Marija podpirala don Boska pri njegovem delu, kako je pravzaprav Ona vse delo vodila in mu bila duša. Dobijo se pri *Vodstvu sal. sotrudstva, Ljubljana, Rakovnik.*

Vestniku prilagamo knjižico **VELIKA OBLJUBA, ki, kakor upamo, bo prinesla obilo blagoslova tistim, ki jo bodo ne samo prebrali, ampak skušali tudi storiti tako kakor bodo brali.** — Pripravlja se nekaka izpopolnitev te male knjižice, ki bo imela premišljevanja za vsak prvi petek poleg mičnega zgleada, sv. mašo Srca Jezusovega, molitve in posvetitev.

*

IMAMO V ZALOŽBI ŠE SLEDEČE KNJIGE:

Blaženi Janez Bosko. *dr. Valjavec.* Stane Din 10; — Junak s prista-ve *dr. Franjo Knific.* Stane Din 10; — Vzgojna metoda bl. Janeza Boska *prof. Anton Logar.* Stane Din 12; — Mala Cvetka *dr. Josip Valjavec.* Stane Din 10; — Nevesta presv. Srca *dr. Josip Valjavec.* Stane Din 8; — Vzor mladine *dr. J. Valjavec.* Stane Din 8; — Dušna mladost Molitvenik sv. Tezije Deteta Jezusa *dr. Josip Valjavec.* Cena z rdečo obrezo Din 8, z zlato Din 12 (po pošti 1 Din več); — Češčenje Marije Pomočnice *dr. J. Valjavec.* Stane Din 3; — Sv. Frančišek Saleški *dr. Fr. Walland.* Stane Din 7; — Zveza ljubezni Molitvenik presvetega Srca. Z rdečo obrezo (trenutno ni v zalogi) Din 8, z zlato Din 13 (po pošti 1 Din več).

Vse te knjige se naročajo pri „Vodstvu salezijanskega sotrudništva v Ljubljani (Rakovnik).“ — Naročenim knjigam se priloži položnica za pošiljatev denarja.